DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

9. august 1994 *

I sag C-398/93 P,

Lars Bo Rasmussen, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, bosat i Dalheim (Storhertugdømmet Luxembourg), ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 6. juli 1993 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-32/92, Lars Bo Rasmussen mod Kommissionen, hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom samt om annullation af Kommissionens afslag på sagsøgerens ansøgning om den stilling, der blev opslået ved stillingsopslag nr. 587, og af dens beslutning om at indkalde eksterne ansøgere til en midlertidig stilling i lønklasse A3,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alberto

* Processprog: fransk.

Dal Ferro, Vicenza, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne M. Diez de Velasco, C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler og P. J. G. Kapteyn (refererende dommer),

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. juni 1994,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. september 1993 har Lars Bo Rasmussen i medfør af artikel 49 i EØF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutten iværksat appel af en dom afsagt af Retten i Første Instans den 6. juli 1993, Lars Bo Rasmussen mod Kommissionen (sag T-32/92, Sml. II, s. 765), for så vidt sagsøgte herved blev frifundet

under den sag, han havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens afslag på hans ansøgning om stillingen som ansvarlig for Fællesskabets Presse- og Informationskontor i Lissabon samt beslutningen om at indkalde eksterne ansøgere til en midlertidig stilling i lønklasse A3.

2 Det fremgår af den appellerede dom, at Kommissionen har indført en turnusordning for personalet på sine presse-og informationskontorer i medlemsstaterne. Bestemmelserne vedrørende denne ordning, som blev fastsat den 24.11.1976 (herefter benævnt »bestemmelserne af 24. november 1976«) går ud på, at tjenestemændene som led i en almindelig rotation placeres med deres stilling på budgettet.

3 Inden for rammerne af denne turnusordning offentliggjorde Kommissionen meddelelse nr. 587 med henblik på at besætte stillingen som chef for kontoret i Lissabon. Rasmussen, som er tjenestemand ved Kommissionen i lønklasse A5, ansøgte om denne stilling den 28. november 1990. Turnusudvalget konkluderede imidlertid, at ingen af ansøgerne havde alle de krævede kvalifikationer. Ansættelsesmyndigheden besluttede at afslutte turnusproceduren og at placere en midlertidig stilling i lønklasse A3 i Fællesskabets kontor i Portugal. Den iværksatte dernæst den eksterne udvælgelsesprocedure, som Kommissionen har fastsat for midlertidigt ansatte.

4 Efter afvisning af Rasmussens klage, som han havde indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90, anlagde han ved stævning af 30. april 1992 ovennævnte sag ved Retten.

5 Under sagen påberåbte Rasmussen sig to anbringender, henholdsvis tilsidesættelse af vedtægtens artikel 4 og 29, for så vidt de foreskriver, at en ledig stilling i første

række skal besættes ved forfremmelse eller forflyttelse, og tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, for så vidt denne bestemmer, at der skal ske en behørig sammenligning af ansøgningerne om forfremmelse eller forflyttelse.

6 Retten frifandt sagsøgte med den begrundelse, at »bestemmelserne i vedtægtens artikel 4, 29 og 45 ikke gælder for den procedure, der her er tale om« (den appellerede doms præmis 42).

7 Under appellen har Rasmussen påberåbt sig et enkelt anbringende, nemlig at Retten har tilsidesat vedtægtens artikel 4, 29 og 45. Anbringendet er delt i to led. Retten har ifølge sagsøgeren tilsidesat disse bestemmelser ved at fastslå, at de ikke finder anvendelse, fordi meddelelse nr. 587 indgik som led i turnusordningen, og fordi den eksterne udvælgelsesprocedure var blevet fulgt i henhold til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »AØA«), skønt (første led) det var de almindelige bestemmelser om ansættelse, der skulle have været anvendt, da turnusproceduren var blevet afsluttet, og skønt (andet led) artikel 9 i AØA med hensyn til ansættelsesproceduren ikke indeholder nogen sondring mellem midlertidigt ansatte alt efter, om de skal beklæde en fast stilling eller en midlertidig stilling.

Anbringendets første led

8 Retten fandt (dommens præmis 37), at for så vidt den ved meddelelse nr. 587 indledte procedure havde til formål at finde en tjenestemand, som ville blive placeret med sin stilling som led i turnusordningen, kunne det ikke dreje sig om at besætte en ledig stilling som omhandlet i vedtægtens artikel 4 og 29. Retten fastslog des-

uden (præmis 38), at dette resultat ikke påvirkedes af, at der fandtes en stilling som chef for kontoret i Lissabon, eller af den senere udnævnelse af en midlertidigt ansat i lønklasse A3 i den pågældende stilling.

9 Rasmussen har gjort gældende, at Retten ikke har anvendt vedtægtens artikel 4, 29 og 45. Han hævdede i denne forbindelse, at det var de almindelige bestemmelser om ansættelse, der skulle anvendes efter afslutningen af turnusproceduren. Han anfører, at denne procedure vedrører placering i faste stillinger. Da hvervet som chef for kontoret i Lissabon ifølge ham er en fast stilling, skulle ansættelsen være sket i henhold til vedtægtens artikel 4, 29 og 45.

10 Indledningsvis bemærkes, at den pågældende procedure indgår som led i den turnusordning, der er indført ved bestemmelserne af 24. november 1976, og at ordningen er baseret på princippet om, at tjenestemanden placeres med sin stilling.

11 Dernæst bemærkes, at ifølge Domstolens praksis kan de formkrav, der er fastsat i vedtægtens artikel 4 og 29, ikke finde anvendelse, når en tjenestemand omplaceres med sin stilling, fordi en sådan overflytning ikke medfører, at der opstår en ledig stilling (dom af 24.2.1981, forenede sager 161/80 og 162/80, Carbognani og Coda Zabetta mod Kommissionen, Sml. s. 543, præmis 19). I modsætning til, hvad appellanten har anført, er denne turnusprocedure ikke en forflyttelse i vedtægtens forstand, skønt den terminologi, som Kommissionen anvender, til tider er fejlagtig (samme dom, præmis 20).

12 Retten har derfor korrekt fastslået, at der ikke kunne være tale om at besætte en ledig stilling som forudsat i vedtægtens artikel 4 og 29, og at disse bestemmelser og vedtægtens artikel 45, som kun gælder for forfremmelser i disse artiklers forstand, følgelig ikke kunne finde anvendelse.

13 Dette resultat påvirkes ikke af Rasmussens argument om, at den omstændighed, at man påtænkte at placere en tjenestemand i hvervet som chef for kontoret i Lissabon, viser, at der var tale om en ledig stilling, og at det derfor var de almindelige bestemmelser om ansættelse, der skulle anvendes efter afslutningen af turnusproceduren.

14 I denne forbindelse præciserede Retten korrekt først (dommens præmis 39), at »spørgsmålet, om der foreligger et givet 'hverv' i modsætning til en 'stilling', henhører under institutionens kompetence til at organisere sine tjenestegrene, mens det for spørgsmålet, om der foreligger en ledig stilling, er afgørende, om en stilling ikke er blevet besat blandt det samlede antal faste stillinger, der er fastsat ved budgettet«.

15 Heraf følger, som Retten korrekt har fastslået (samme præmis i dommen), at »for så vidt budgettet ikke definerer de hverv, blandt hvilke dette samlede antal stillinger skal fordeles, kan det ikke udledes af den blotte omstændighed, at hvervet som chef for kontoret i Lissabon er forblevet midlertidigt ubesat efter omplacering af den foregående chef for kontoret med hans stilling, at der i Lissabon findes en ledig stilling i vedtægtens forstand«.

16 Med hensyn til den senere ansættelse af en midlertidigt ansat fastslog Retten (præmis 40), »at denne midlertidigt ansatte er blevet udnævnt i henhold til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne ... dvs. med henblik på at beklæde en stilling i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører hver institution, og som af budgetmyndighederne er betegnet som midlertidig«.

17 Heraf følger, jf. Rettens bemærkninger i samme præmis, at »det følgelig ikke er muligt at udlede af udnævnelsen af en midlertidigt ansat i henhold til artikel 2, litra

a), i AØA — til forskel fra en udnævnelse i henhold til artikel 2, litra b), i AØA, som angår personale, der ansættes med henblik på midlertidigt at beklæde en fast stilling — at der forud har bestået en fast stilling«.

18 Da Retten ikke har gjort sig skyldig i nogen retsvildfarelse i denne henseende, kan det første led af anbringendet ikke lægges til grund.

Anbringendets andet led

Formaliteten

19 Kommissionen har anført, at for så vidt Rasmussen vil anfægte Kommissionens beslutning om at placere en midlertidigt ansat i lønklasse A3 i kontoret i Lissabon efter afslutningen af turnusproceduren, har han fremsat et nyt anbringende, som, da det ændrer genstanden for sagen for Retten, må afvises i henhold til procesreglementets artikel 113, stk. 2.

20 Rasmussen har præciseret, at han med andet led af sit anbringende ønsker, at Domstolen skal undersøge, om Retten har tilsidesat artikel 9 i AØA ved at sondre mellem midlertidigt ansatte alt efter, om de skal beklæde en fast stilling eller en midlertidig stilling.

21 Herved bemærkes, at ifølge Domstolens praksis kan en appel kun antages til realitetsbehandling, for så vidt som appelskriftet støttes på, at Retten har truffet en afgørelse, som strider mod de retsregler, den skal sikre overholdelsen af (dom af 1.10.1991, sag C-283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 13).

22 Da artikel 9 i AØA hører til de retsregler, hvis overholdelse Retten skal sikre, og da appelskriftet netop indeholder et klagepunkt om, at Retten har tilsidesat den, må dette led af anbringendet admitteres.

Realiteten

23 Artikel 9 i AØA bestemmer: »Enhver ansættelse af en midlertidigt ansat kan kun ske med det formål i henhold til de i dette afsnit fastsatte betingelser at besætte en ledig stilling i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører hver institution.«

24 I det foreliggende tilfælde fandtes der ikke en ledig fast stilling, fordi den person, der beklædte hvervet som chef for kontoret i Lissabon, var blevet omplaceret til Tokyo med sin stilling i henhold til turnusordningen, således som Retten har bemærket i den appellerede doms præmis 36.

25 Som det allerede er fastslået, kan vedtægtens artikel 4, 29 og 45 ikke finde anvendelse, fordi der ikke findes en ledig fast stilling i disse bestemmelsers forstand.

26 Som af Retten bemærket er der blevet udnævnt en midlertidigt ansat med henblik på at beklæde en stilling i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører hver institution, og som budgetmyndighederne havde gjort midlertidig.

27 Denne ansættelse kunne følgelig kun ske i henhold til artikel 2, litra a), i AØA. Ved at fastslå, at det ikke kan udledes af ansættelsen af en midlertidigt ansat i henhold til artikel 2, litra a), i AØA, at der forud bestod en fast stilling, i modsætning til den situation, at der blev ansat en midlertidigt ansat i henhold til artikel 2, litra b), i AØA, har Retten på ingen måde tilsidesat artikel 9 i AØA. Denne bestemmelse går nemlig blot ud på, at en midlertidigt ansat skal ansættes for at afhjælpe den omstændighed, at en stilling fastsat i budgettet er ledig. Den forbyder ikke, at stillinger på budgettet fordeles mellem faste stillinger og midlertidige stillinger.

28 Da Retten ikke har begået nogen retsvildfarelse i denne henseende, kan andet led af anbringendet ikke lægges til grund.

29 På grundlag af de ovenstående omstændigheder forkastes appellen i det hele.

Sagens omkostninger

30 Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger. I medfør af samme reglements artikel 122 finder denne bestemmelse dog ikke anvendelse ved appel iværksat af institutionernes tjenestemænd eller øvrige ansatte. Da appellanten har tabt sagen, pålægges det ham at betale sagens omkostninger, jf. procesreglementets artikel 69, stk. 2.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Mancini Diez de Velasco Kakouris

Schockweiler Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. august 1994.

R. Grass G. F. Mancini

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling